

ALAPVETŐ JOGOK BIZTOSA
AZ ENSZ NEMZETI EMBERI JOGI INTÉZMÉNYE

Az alapvető jogok biztosának

JELENTÉSE

az AJB- 879/2020. számú ügyben

Előadó: dr. Kiss Anikó

Érintett szerv: önálló bírósági végrehajtó

2020.

**Az alapvető jogok biztosának
Jelentése
az AJB-879/2020. számú ügyben**

Előadó: dr. Kiss Anikó

Az eljárás megindítása

A panaszos hivatalomhoz írt beadványában egy önálló bírósági végrehajtó eljárását sérelmezte. Panaszában előadta, hogy családi okok miatt súlyosan fogyatékos nagykorú gyermekével krízis otthonba kellett költöznie. Az otthonban arra kérték, hogy nyisson bankszámlát, és arra utaltassa szociális ellátását. A panaszos a kérésnek eleget téve gyermekével együtt közös lakossági folyószámlát (fizetési számlát) nyitott, így az ő és súlyosan fogyatékos gyermeke járandóságai, az ápolási díj, a rokkantsági járadék, a fogyatékosági támogatás havi rendszerességgel erre a számlára érkeztek. Néhány hónap elteltével ki kellett költözniük a krízis otthonból, albérletbe kényszerültek, aminek fenntartása számottevően nagyobb költséggel járt számukra.

2017 márciusában a panaszos értesítést kapott számlavezető bankjától, hogy végrehajtási eljárás miatt zárolták bankszámláját. Előadta, hogy nem jut hozzá saját és gyermeke járandóságához, ismerősöktől kapott kölcsönökből tartják fenn magukat, előfordul, hogy élelemre sincs pénzüik.

A beadvány alapján felmerült az Alaptörvényben nevesített jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság, valamint az általános jogegyenlőség és a szociális biztonság követelménye sérelmének, illetve azok sérelme közvetlen veszélyének a gyanúja. Tekintettel erre az alapvető jogok biztosáról szóló 2011. évi CXI. törvény (továbbiakban: Ajbt.) 18. §-a és a 20. § (1) bekezdése, valamint a 37. §-a alapján vizsgálatot indítottam, egyúttal tájékoztattam panaszost a végrehajtás felfüggesztésének lehetőségéről, a végrehajtási igényper szabályairól.

Érintett alapvető jogok és alaptörvényi elvek

- A jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelménye: „Magyarország független, demokratikus jogállam.” (Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés)
- A törvény előtti egyenlőség: „A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.” (Alaptörvény XV. cikk (1) bek.)
- A diszkrimináció tilalma: „Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.” (Alaptörvény XV. cikk (2) bek.)
- A szociális biztonság: „Magyarország törekszik arra, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegyesség, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult.” (Alaptörvény XIX. cikk (1) bek.)
- A szociális intézményrendszer állam általi fenntartásának kötelezettsége: „Magyarország a szociális biztonságot az (1) bekezdés szerinti és más rászorulóknak esetében a szociális intézmények és intézkedések rendszerével valósítja meg.” (Alaptörvény XIX. cikk (2) bek.)

Alkalmazott jogszabályok

- Az alapvető jogok biztosáról szóló 2011. évi CXI. törvény (Ajbt.)
- A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.)
- A pénzforgalmi szolgáltatás nyújtásáról szóló 2009. évi LXXXV. törvény (Psz.)

A megállapított tényállás

A vizsgálat eredményessége érdekében az Ajbt. 21. § (1) bekezdés a) pontja és 26. § (2) bekezdése alapján megkerestem az ügyben eljáró önálló bírósági végrehajtót, és tájékoztatást, valamint az iratok megküldését kértem. A végrehajtó válaszában arról tájékoztatott, hogy a panaszossal szemben ingatlanra bejegyzett jelzálogjoggal biztosított kölcsöntartozás törlesztésének elmaradása miatt indult végrehajtás. A panaszos által becsatolt iratok tanúsága szerint a hiteltartozással terhelt ingatlanban panaszos volt férje lakik. Tekintettel arra, hogy a hitel felvételekor házasságuk még fennállt, és a házasság felbontását követően a vagyonmegosztás tárgyában egyezség vagy bírósági döntés nem született, a végrehajtási eljárás a hitel-törlesztés elmaradása miatt panaszossal szemben is megindult. A végrehajtási eljárás megindítását az OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt. kezdeményezte.

A végrehajtási eljárás során a végrehajtó a törvényi előírásoknak megfelelően helyszíni eljárást is folytatott, aminek eredménytelensége miatt a végrehajtható okiratot panaszos részére külön is kézbesítette. A panaszos volt lakhelyére megküldött értesítés nem kereste jelzéssel érkezett vissza. Ezt követően a végrehajtó a Vht. 65. §-a alapján letiltást adott ki a panaszos munkabérére. A letiltásról szóló értesítés szintén nem kereste jelzéssel érkezett vissza a munkáltatótól. A végrehajtó a letiltásról panaszost ismételt értesítette. Az értesítés továbbra sem jutott el panaszoshoz, nem kereste jelzéssel érkezett vissza a megadott címről. Figyelemmel arra, hogy az elvégzett eljárási cselekmények, megtett intézkedések nem vezettek eredményre a végrehajtó a Vht. 82/A. § (1) bekezdése alapján hatósági átutalási megbízást, inkasszót adott ki panaszos és gyermeke – krízis otthon tanácsára megnyitott – folyószámlájára, melyre az ápolási díjat, a rokkantsági járadékot, a fogyatékosági támogatást utalták. Az inkasszó végrehajtása során a panaszos számláját vezető hitelintézet a beadvány benyújtásáig közel 200 ezer forintot fizetett be a végrehajtó számlájára.

A panaszos hivatalomhoz megküldött iratainak tanúsága szerint a fizetési számlára kizárólag a panaszost és fogyatékos gyermekét megillető ápolási díjat, rokkantsági járadékot és fogyatékosági támogatást folyósították. Ezek a szociális ellátások a Vht. 74.§-a alapján mentesek a végrehajtás alól, a panaszos esetében azonban a fizetési számlára vezetett végrehajtás során mégis inkasszó alá kerültek. Tekintettel erre az ügygel összefüggésben tájékoztatást kértem az igazságügyi minisztertől és a pénzügyminisztertől. Megkeresésemben a hatályos szabályozással kapcsolatban, és annak esetlegesen tervezett, szociális szempontokon alapuló felülvizsgálata tárgyában kértem a miniszterek tájékoztatását.

Válaszában az igazságügyi miniszter arról tájékoztatott, csak egy átfogó felülvizsgálatot követően lehet állást foglalni abban, hogy a fizetési számlán elhelyezett, a hatályos szabályozás szerint végrehajtás alá nem vonható összeg nagysága adott esetben a szociális ellátások összegéhez viszonyítva arányos-e. A pénzügyminiszter álláspontja szerint a problémát, a hasonló esetek kialakulását a Vht. 74. §-ában foglalt kivételek (mentes ellátások) és a Vht. pénzforgalmi számlára vezetett végrehajtási szabályai közötti összhang megteremtése előzhetné meg.

Válaszában kitért arra is, hogy a bírósági végrehajtásról szóló törvény legközelebbi felülvizsgálatakor külön vizsgálat tárgyát képezheti a hatósági átutalási megbízások pénzforgalmi szolgáltató általi teljesítése során végrehajtás alá nem vonható összeg nagysága.

A probléma hangsúlyosságát, az érintettek egyre magasabb számát mutatja, hogy egy hasonló panasz alapján – melyben a gyermekvédelmi pénzbeli és családtámogatási ellátás végrehajtás alá vonását sérelmezték – indult vizsgálatom során, az AJB-620/2019. számú ügyben kiadott jelentésemben arra kértem az emberi erőforrások miniszterét, hogy a belügyminiszterrel, az igazságügyi miniszterrel, a pénzügyminiszterrel, a Bankszövetség elnökével együttműködésben dolgozzák ki a szociális ellátások folyószámlán történő védelmének lehetséges módozatait. A miniszteri válasz szerint „amennyiben a vizsgálat alapján – a Vht. mentességre vonatkozó szabályainak maradéktalan betartása mellett is – lehetnek olyan, a letiltás során mentes juttatások, amelyek összege meghaladja a számlára vezetett végrehajtás során mentes összeg mértékét, abban az esetben egyszerűbb, költségkímélőbb és kevésbé kontraproduktív a számlára vezetett végrehajtás során mentes összeg mértékének emelése”.

Panaszos esetében a letiltás alól mentes juttatások összege meghaladta a fizetési számlára vezetett végrehajtás során mentes összeg törvényben meghatározott mértékét.

A vizsgálat megállapításai

I. A hatáskör tekintetében

A feladat- és hatáskörömet, valamint ennek ellátásához szükséges vizsgálati jogosultságaimat az Ajbt. határozza meg. A törvény 18. § (1) bekezdése szerint az alapvető jogok biztosához bárki fordulhat, ha megítélése szerint közigazgatási szerv, helyi önkormányzat, nemzetiségi önkormányzat, kötelező tagság alapján működő köztestület, a Magyar Honvédség, rendvédelmi szerv, közigazgatási jogkörben eljáró egyéb szerv e jogkörében, nyomozó hatóság vagy az ügyészség nyomozást végző szerve, közjegyző, törvényszéki végrehajtó, *önálló bírósági végrehajtó* vagy közszolgáltatást végző szerv (a továbbiakban együtt: hatóság) tevékenysége vagy mulasztása a beadványt tevő személy alapvető jogát sérti vagy annak közvetlen veszélyével jár (a továbbiakban együtt: visszásság), feltéve, hogy a rendelkezésre álló közigazgatási jogorvoslati lehetőségeket – ide nem értve a közigazgatási pert – már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A fentiek értelmében az ombudsman vizsgálati jogosultsága egyértelműen kiterjed az önálló bírósági végrehajtó eljárására.

Az alapvető jogok biztosja eljárása során vizsgálja, hogy akár a hatósági jogalkalmazás, akár az annak alapjául szolgáló jogszabály alapjoggal összefüggő visszásságot eredményez-e. A preventív alapjogvédelemre is hangsúlyt helyező ombudsmani gyakorlat alapján a biztos mandátuma keretei között marad akkor, amikor az alapjogi aspektusú vizsgálathoz nélkülözhetetlen módon, a konkrét alapjogsérelmek és ezen alapuló panaszok megelőzése érdekében áttekinti a releváns jogi szabályozást, feltérképezi és jelzi a jogalkotásért felelős szervek irányába a felmerülő aggályokat.

Az Ajbt. 37.§ értelmében, ha az alapvető jogok biztosja álláspontja szerint a visszásság valamely jogszabály vagy közjogi szervezetszabályozó eszköz felesleges, nem egyértelmű vagy nem megfelelő rendelkezésére, illetve az adott kérdés jogi szabályozásának hiányára vagy hiányosságára vezethető vissza, a visszásság jövőbeni elkerülése érdekében javasolhatja a jogalkotásra vagy a közjogi szervezetszabályozó eszköz kiadására jogosult szervnél a jogszabály vagy közjogi szervezetszabályozó eszköz módosítását, hatályon kívül helyezését vagy kiadását, illetve a jogszabály előkészítőjénél jogszabály előkészítését.

Az Ajbt. 28. § (1) bekezdése szerint az alapvető jogok biztosja az általa lefolytatott vizsgálatról jelentést készít, amely tartalmazza a feltárt tényeket és az ezeken alapuló megállapításokat és következtetéseket.

II. Az érintett alapvető jogok és alaptörvényi elvek tekintetében

Az alapvető jogok biztosa egy adott társadalmi probléma mögött álló összefüggésrendszer feltárása során *autonóm, objektív módon*, kizárólag *alpjogi érvek* felsorakoztatásával és összevetésével tesz eleget az Alaptörvényben kapott mandátumának. Álláspontom szerint az ombudsman akkor jár el helyesen, ha következetesen, zsinórmértékként támaszkodik az Alkotmánybíróság alapvető jogállami garanciákkal és az alapjogok tartalmával kapcsolatos elvi megállapításaira, valamint az egyes alapjogi tesztekre.

Az Alkotmánybíróság a 22/2012. (V. 11.) AB határozatában arra mutatott rá, hogy „az előző Alkotmány és az Alaptörvény egyes rendelkezései tartalmi egyezősége esetén éppen nem a korábbi alkotmánybírósági döntésben megjelenő jogelvek átvételét, hanem azok figyelmen kívül hagyását kell indokolni”. Ugyanakkor a testület a 13/2013. (VI. 17.) AB határozatának indokolása során azt emelte ki, hogy az adott határozatban vizsgált törvényi rendelkezések esetében már az Alaptörvény negyedik módosítása alapján jár el a korábbi alkotmánybírósági határozatokban foglaltak felhasználhatóságát illetően. A testület ennek kapcsán elvi élel mondta ki azt, hogy *„az Alkotmánybíróság a hatályát veszített alkotmánybírósági határozat forrásként megjelölésével, a lényegi, az adott ügyben felmerülő alkotmányossági kérdés eldöntéséhez szükséges mértékű és terjedelmű tartalmi vagy szövegszerű megjelenítéssel hivatkozhatja vagy idézheti a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket. Az indokolásnak és alkotmányjogi forrásainak ugyanis a demokratikus jogállamban mindenki számára megismerhetőnek, ellenőrizhetőnek kell lennie, a jogbiztonság igénye az, hogy a döntési megfontolások átláthatóak, követhetőek legyenek. A nyilvános érvelés a döntés indoklásának léalapja. A korábbi határozatokban kifejtett érvek felhasználhatóságát az Alkotmánybíróság mindig esetről esetre, a konkrét ügy kontextusában vizsgálja.”*

A fenti elvi jelentőségű tétellel összhangban vizsgálati megállapításaim megfogalmazása, az egyes alapjogok, alkotmányos elvek értelmezése során – ellenkező tartalmú alkotmánybírósági iránymutatás megszületéséig, az alkotmányszöveg változását, a tartalmi, illetve kontextuális egyezőséget is figyelembe véve – az alapvető jogok biztosaként továbbra is irányadónak tekintem az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény hatályba lépését megelőzően meghozott határozatai indokolásában kifejtett érveket, jogelveket és összefüggéseket.

1. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerint *Magyarország független, demokratikus jogállam*. Az Alkotmánybíróság több határozatában rámutatott, hogy a jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság.

A 9/1992. (I. 30.) AB határozat részletesen kifejtette, hogy a jogbiztonság az állam kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is *világosak, egyértelműek*, működésüket tekintve *kiszámíthatóak és előreláthatóak* legyenek a norma címzettjei számára. A jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények, kiszámíthatóságát is. Csakis formalizált eljárási szabályok megkövetelésével és betartásával működhetnek alkotmányosan a jogintézmények. Az alanyi jogok és kötelezettségek érvényesítésére szolgáló eljárási garanciák, a formalizált eljárás tehát a jogbiztonság alkotmányos elvéből következnek. Megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban a jogbiztonság szenved sérelmet.

A 24/2013. (X. 4.) AB határozat egyetértően idézte az Alkotmánybíróság korábbi megállapításait, a testület fenntartja a 9/1992. (I. 30.) számú határozatában foglaltakat. Az Alkotmánybíróság a 46/2003.(X.16.) AB határozatában kiemelten hangsúlyozta, hogy a jogbiztonság kettős követelményt támaszt a jogalkotóval szemben: A jogalkotónak elsősorban a létrejött jogviszonyok stabilitásának eljárásjogi biztosítékait kell megteremtenie. Másodsorban *az igazságszolgáltatás – melynek szerves folyamánya a bírósági végrehajtás – hatékony működésének biztosítása nem eredményezheti a jogbiztonságból levezethető eljárási garanciák sérelmét az által, hogy a címzettek számára biztosított alkotmányos jogok gyakorlását, vagy állami kötelezettségvállalás érvényesülését akadályozza meg.*

A hatékonyság és az eljárás alá vont személyek jogai érvényesítésének követelménye ellenétbe kerülhet egymással, az alkotmányos jogok, alapelvek sérelméhez vezethet, ha a jogi szabályozás egyoldalúan biztosít elsőbbséget akár a hatékonyság, akár a címzettek jogai érvényesülése követelményének.

2. *Az Alaptörvény szövege az Alkotmány korábbi szabályaihoz képest részben újrafogalmazta a*

szociális jogokra vonatkozó rendelkezéseket. Az Alaptörvény XIX. cikke fejezi ki az állami törekvést a szociális biztonság megteremtésére. Az Alaptörvény XIX. cikk (1) és (2) bekezdése alapján Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, özvegyiség, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult. Magyarország a szociális biztonságot az (1) bekezdés szerinti és más rászorulóknak esetében a szociális intézmények és intézkedések rendszerével valósítja meg.

Az alkotmánybírószági gyakorlatban az az álláspont vált uralkodóvá, hogy a szociális jogokról szóló szabályok az állam részére csupán iránymutatást tartalmaztak, az Alkotmányból annak ellenére nem fakad jogosultság, hogy ilyenként tettezte a 70/E. §, ez csak a másodlagos, a törvényhozás által megteremtett alanyi jogokkal hozható kapcsolatba. Az Alaptörvény e tekintetben nem tett mást, minthogy a korábbi gyakorlathoz igazította a szabályokat.

A szociális biztonsághoz való joggal összefüggésben az Alkotmánybíróság 1995-ben kimondta, hogy annak elbírálásánál, hogy a ténylegesen élvezett szolgáltatásokból mit és hogyan lehet alkotmányosan megvonni, a szociális jogok annyiban játszanak szerepet, hogy az elvonások folytán a szociális ellátás mértéke egészében nem csökkenhet a 70/E. § szerint megkövetelhető minimális szint alá. 1998-ban az Alkotmánybíróság a 32/1998. (VI. 25.) AB határozatban követelményként azt állapította meg, hogy a szociális biztonsághoz való jog a szociális ellátások összessége által nyújtandó olyan megélhetési minimum állami biztosítást tartalmazza, amely elengedhetetlen az emberi méltósághoz való jog megvalósulásához. 2000-ben pedig az Alkotmánybíróság elvi élelmondta ki, hogy a szociális biztonsághoz való jog a szociális ellátások összessége által nyújtott megélhetési minimumnak az állam általi biztosítását állapítja meg. A megélhetési minimumot biztosító szociális ellátások rendszerének kialakításakor alapvető követelmény az emberi méltóság védelme: az állam köteles az emberi lét alapvető feltételeiről gondoskodni. A megélhetési minimum garantálásából azonban konkrét részjogok, mint alkotmányos alapjogok nem vezethetők le. A határozat indokolásában kiemelte az AB, hogy a szociális biztonság alapjogánál az alkotmányossági mérce az ellátás minimális mértékének meghatározásával konkrétta vált: „a szociális intézményrendszer keretében nyújtandó ellátásnak olyan minimumot kell nyújtania, hogy az biztosítsa az emberi méltósághoz való jog megvalósulását. Az ezt a minimumot el nem érő mértékű szolgáltatás esetében a szociális biztonsághoz való jog érvényesüléséről nem lehet beszélni”. Az Alkotmánybíróság szerint a szociális ellátásnak az a feladata, hogy mindazoknak a rászorulóknak, akik nehéz anyagi, egzisztenciális helyzetbe jutottak, és más intézményrendszer (így különösen a társadalombiztosítás rendszere) révén nem képesek a létfenntartásukat biztosító jövedelemre szert tenni, állami segítséget nyújtson. A szociális ellátás tehát funkcióját tekintve kiegészítő, kiegészítő jellegű. Mindaddig, amíg valaki megfelelő jövedelemmel rendelkezik, vagy más ellátási rendszerben szolgáltatásra jogosult, szociális ellátást nem, vagy legfeljebb indokolt esetben és kiegészítő jelleggel kap. A közösség által biztosított támogatás ott lép be, ahol az öngondoskodás lehetőségé már nem áll fenn.

Az Alkotmánybíróság a 37/2011. (V. 10.) AB határozatában azt is megfogalmazta, hogy az államnak be kell avatkoznia, ha az egyén nem képes a maga számára az anyagi értelemben vett méltó életet biztosítani, és az anyagi létminimum alatt él, vagyis az emberi méltóságnak van egy ellátási igényt megalapozó funkciója is. Az alkotmánybírószági gyakorlatból az is következik, hogy a szociális biztonsághoz való jog nem tekinthető alanyi jogi természetű alkotmányos alapjognak, ennek megfelelően nem is kényszeríthető ki az államtól az egyes állampolgárok számára a megfelelő életszínvonal, vagy éppen konkrét juttatások biztosítása. Másrésztől azt az Alkotmánybíróság elismeri, hogy létezik a szociális biztonsághoz való jognak egy olyan magja, amely – meghatározott, kivételes esetben – alanyi joghoz hasonlóvá válik: ez a megélhetési minimum biztosítása. Az összességében ugyan meg nem határozható, de megfelelő mutatószámokkal körülhatárolható megélhetési minimum biztosítására a polgárnak akkor van alanyi joga, ha maga semmilyen módon nem képes azt előteremteni. Az Alkotmánybíróság szerint a „megélhetési minimumhoz való jog” az élethez és emberi méltósághoz való jogból következik, azonban az állam által korlátozható, így a rászorultságon túlmutató feltételek teljesüléséhez kötött. Az államnak ugyanakkor tartózkodnia kell olyan intézkedés törvénybe foglalásától, amely alkalmazása súlyosan veszélyezteti a magánszemély, a vele együtt élő közeli hozzátartozó megélhetését.

Az Alkotmánybíróság több határozatában kifejtette, hogy a szociális biztonsághoz való jog nem alapjog,

hanem olyan állami kötelezettségvállalás, amelynek az állam eleget tesz, ha a szociális ellátás biztosítására megszervezi és működteti a társadalombiztosítás és a szociális támogatás egyéb rendszereit. Ez a szociális ellátások összessége által nyújtott, az emberi méltóság jogából következő megélhetési minimum állami biztosítását jelenti, az állami feladat teljesítéséhez szükséges intézményrendszer létrehozásán, fenntartásán és működtetésén keresztül.

3. Az Alkotmánybíróság a 30/1997. (IV. 29.) AB határozatában [55/2008. (VI.24.) és 758/B/2010. AB határozatában is] a hátrányos megkülönböztetés vizsgálatának és értékelésének szempontrendszerét meghatározva hangsúlyozta, hogy a megkülönböztetés vizsgálatára azonos (homogén) csoport, vagyis az azonos szabályozási koncepcióval érintettek, az összehasonlítható helyzetben lévők körében kerülhet sor. A megkülönböztetés jellegének értékelése során vizsgálni kell, hogy a jogalanyok közötti megkülönböztetés alapjogok vagy nem alapvető jogok tekintetében történik. A megkülönböztetés akkor ütközik a diszkrimináció tilalmába, ha sérti az egyenlő méltóság követelményét. A jognak mindenkit egyenlőként kell kezelnie, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével. *A nem alapvető jogok tekintetében tett megkülönböztetés akkor alkotmányellenes, ha annak nincs ésszerű indoka, ha az önkényes jelleget ölt.* Ha a szabályozási koncepción belül eltérő szabályozás vonatkozik az azonos csoporthoz tartozók egyes tagjaira, az a megkülönböztetés tilalmába ütközik, kivéve, ha az eltérésnek kellő súlyú alkotmányos indoka van.

Az önkényes, ésszerű indok nélküli megkülönböztetés sérti az emberi méltóság alapjogát, ilyen esetben a törvényhozó nem kezeli az érintetteket azonos méltóságú személyként. A megkülönböztetés lehet direkt vagy indirekt. Ez utóbbi esetben a megkülönböztető szabály csak annak alkalmazása, valamely további hatása révén okoz hátrányt.

III. Az ügy érdemében

Az Alaptörvény 30. cikk (1) bekezdése szerint az alapvető jogok biztosa alapjogvédelmi tevékenységet lát el, eljárását bárki kezdeményezheti. Ugyanezen cikk (2) bekezdése alapján az alapvető jogok biztosa az alapvető jogokkal kapcsolatban tudomására jutott visszáságokat kivizsgálja vagy kivizsgáltatja, orvoslásuk érdekében általános vagy egyedi intézkedéseket kezdeményez. E felhatalmazás alapján megkerestem az ügyben eljáró önálló bírósági végrehajtót.

A végrehajtó által megküldött iratok arról tanúskodtak, hogy a végrehajtási eljárás során a végrehajtási cselekmények eredményeként a panaszost terhelő tartozás egyötöd részét panaszos pénzforgalmi számlájáról a végrehajtó számlájára utalták.

A végrehajtás alá vont pénzforgalmi (fizetési) számlán – a panaszos által becsatolt iratok szerint – kizárólag a panaszos súlyosan fogyatékos gyermeke részére megállapított rokkantsági járadék és fogyatékosági támogatás, valamint a panaszost megillető ápolási díj voltak jóváírva, melyek végrehajtás megindításakor megállapított összege havi lebontásban 84.898 –Ft volt. A hatósági átutalási megbízásból, a fizetési számlán lekönyvelt összegekből 2017. március 8-án 102.484.-Ft, 2017. március 13-án további 38.508.-Ft, 2017. április 5-én 26.492.-Ft érkezett a végrehajtói letéti számlára.

1) A Vht. 7. §-a szerint a végrehajtás során a pénzkövetelést elsősorban a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt, adós rendelkezése alatt álló összegből kell behajtani. A pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt összeg a pénzforgalmi szolgáltatóval kötött fizetési számlaszerződés alapján *nyitott fizetési számlán szereplő összeg.* A pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt, az adóst megillető pénzösszeg teljes összegében végrehajtás alá vonható. Természetes személyeket megillető pénzösszeg esetén ez a szabály annyiban módosul, hogy csak az öregségi nyugdíj legalacsonyabb összegének négyszerese feletti összeg vonható korlátlanul végrehajtás alá. Az ez alatti összeg a Vht. szabályai alapján korlátozottan lehet a végrehajtás tárgya. A Vht. 79/A. § (2) bekezdése szerint az öregségi nyugdíj legalacsonyabb összegének négyszerese alatti összegből az öregségi nyugdíj legalacsonyabb összegének négyszerese és az öregségi nyugdíj legalacsonyabb összege közötti különbség 50 %-a, 42.750 –Ft vonható végrehajtás alá. Kifejezett mentességet a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt összeget illetően a Vht. 79/A. § (3) bekezdése fogalmaz meg: *Végrehajtás alóli mentességet a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt, természetes személyt megillető pénzösszegekből az*

öregségi nyugdíj legalacsonyabb összegének megfelelő pénzüsszeg élvez, ami 28.500 -Ft. Az ezt meghaladó összegre a végrehajtó a tartozás rendezése érdekében hatósági átutalási megbízást, inkasszót adhat ki.

A jelenlegi szabályozás szerint a végrehajtási eljárás során optimális esetben is csak havi 71.250 –Ft marad a természetes személy adós fizetési számláján, szemben a panaszzost és súlyosan fogyatékos gyermekét megillető, végrehajtás alól mentes szociális ellátások ezt meghaladó összegével.

Amennyiben a pénzforgalmi szolgáltató a végrehajtás alá vonható pénzüsszeget a végrehajtást foganatosító hatóság rendelkezése ellenére az adós vagy más javára teljesíti, a követelés összegéért felelős a végrehajtást kérőnek. (Vht. 79/E.§) *A jelenlegi végrehajtási gyakorlat szerint, ha a pénzforgalmi szolgáltatónál az adós tulajdonában álló számlán kezelt, adóst megillető pénzüsszeget vannak végrehajtás alá, a pénzforgalmi szolgáltatónak nem kell vizsgálnia, hogy a pénzüsszeg mentes-e a letiltás, illetve a végrehajtás alól. A pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt összegből való behajtás rangsorban egy helyen áll a munkabérből, egyéb járandóságból történő letiltással, annak ellenére, hogy a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt összeg akár szociális ellátás is lehet. A pénzforgalmi szolgáltató a végrehajtó megkeresését követően haladéktalanul köteles az adóst megillető pénzüsszegeket zárolni, és a tartozás összegét fedező pénzt a megjelölt bankszámlára átutalni. [Pszt. 21. § (2a)]*

Összegezve: *A pénzforgalmi szolgáltatónak a végrehajtás során attól az időponttól kezdve, amikor a beszédési megbízást kézhez vette az inkasszó teljesítéséért felelősége áll fenn. A megbízás nem teljesítése esetén – fedezethiány kivételével – a tartozás tekintetében a pénzforgalmi szolgáltató az adóssal egyetemlegesen felel a végrehajtást kérővel szemben.*

2) A Pszt. 21. § (1) bekezdése szerint a számlatulajdonos a fizetési számlája felett – főszabályként – szabadon rendelkezik. E rendelkezési jognak azonban korlátját jelenti a számlatulajdonossal szemben megindult végrehajtási eljárás. A számlatulajdonos fizetési számlája terhére benyújtott *hatósági átutalás teljesítéséhez szükséges fedezetet a pénzforgalmi szolgáltató a fizetési megbízásban szereplő név és egyedi azonosító fizető féllel történő egyezőségének megállapítása után azonnal, a fizetési számlán szereplő pénzüsszegek jogcímének vizsgálata nélkül elkülöníti. [Pszt. 21.§ (2a) bek.]*

A Vht. 79/A.§ (2) bekezdésének és a Pszt. 21. § (2a) bekezdésének együttes alkalmazása a pénzforgalmi szolgáltató szempontjából bizonytalanságot eredményezhet. A Pszt. 21. § (2a) bekezdése alapján ugyanis a pénzforgalmi szolgáltató az inkasszóban meghatározott, biztosítandó összeget sem az adós, sem más javára nem fizetheti ki, vagyis az adós fizetési számláját zárolni köteles. A zárolás iránti végrehajtói felhívás teljesítése megelőzi az egyéb fizetési megbízások teljesítését. A hatósági átutalási megbízás átvételét sem a fizető fél (adós), sem a hatósági átutalás kezdeményezésére jogosult (végrehajtó) pénzforgalmi szolgáltatója nem tagadhatja meg, aminek a következtében a Pszt. 21. § (2a) bekezdésében előírt elkülönítési kötelezettség rendkívül erős, pénzforgalmi szolgáltatót terhelő kötelezettség. Az elkülönítési kötelezettség és az azzal párosuló, a végrehajtást kérővel szemben fennálló, adóssal egyetemleges felelősség azt eredményezheti, hogy a pénzforgalmi szolgáltató a Vht. 79/A. § (2) bekezdése alapján a csak részlegesen végrehajtás alá vonható összeget is zárolja, és ezzel az adós által létfenntartásra fordítható összeg *az öregségi nyugdíj legalacsonyabb összegére, 28.500 –Ft-ra korlátozódhat.*

Ez a korlátozás a pénzforgalmi szolgáltató eljárása során annak ellenére bekövetkezhet, hogy a számlatulajdonos adóst megillető, ennél magasabb összegű szociális ellátás a Vht. 74. §-a alapján mentes a végrehajtás alól. A panaszos esete ezzel összefüggésben felveti a Vht. 79/A. § (3) bekezdésében írt *kifejezett mentességi szabály újragondolásának szükségességét.*

A Pszt. 60. § (1) bekezdése alapján a pénzügyi fedezet hiánya miatt részben vagy egészben nem teljesíthető hatósági átutalást a kedvezményezett azonnali visszaküldést kérő rendelkezése hiányában a teljesítéshez szükséges fedezet biztosításáig – legfeljebb azonban harmincöt napig – a pénzforgalmi szolgáltató sorba állítja. A teljesítés sorrendjét a Pszt. 60. § (1) bekezdése alapján az átvétel időpontja határozza meg. A (4) bekezdés a pénzforgalmi szolgáltató számára előírja, hogy a hatósági átutalási megbízásra és az átutalási végzésre a rendelkezésre álló részfedezet erejéig részfizetést köteles teljesíteni.

A bírósági végrehajtási eljárásban tehát a pénzkövetelést a végrehajtó erre irányuló kezdeményezésére elsősorban hatósági átutalással kell teljesíteni. Hatósági átutalás esetén a fizető fél (adós) pénzforgalmi szolgáltatója az adós fizetési számlája terhére meghatározott pénzüsszeget utal át a végrehajtó által meghatározott fizetési számlára. *A hatósági átutalás alapján történő átutalás tekintetében a fizető fél – vagyis az adós – nem gyakorolhatja a helyesbítéshez való jogot, nem kérheti a foglalás, letiltás alól mentes pénzüsszegek elkülönítését.* [Psz. 64. § (4) bek.] Ebből adódóan a hatályos szabályozás alapján a Vht. 74. §-ában nevesített szociális ellátások végrehajtás alóli teljes mentessége fizetési számlára folyósításuk esetén nem feltétlenül biztosított.

3) A Vht 74. §-a szerint mentes a letiltás alól az ápolási díj, a súlyosan fogyatékos gyermeket megillető rokkantsági járadék és fogyatékosági támogatás is. [Vht 74. § b), d), n) pont]

A letiltás alóli mentesség törvényi biztosítása annak a jogalkotói szándéknak a kifejeződése, hogy *a végrehajtási eljárást a szociális biztonság érvényesítése, az adós szociális biztonságának fenntartása mellett kell lefolytatni.* Ez a követelmény a végrehajtási eljárással szemben annak teljes tartama alatt fennáll, érvényesülésének feltétele pedig az, hogy a szabályozás során valamennyi végrehajtási cselekménynél eljárási garanciák beépítésével lehetővé tegyék, hogy az adós az őt megillető szociális ellátást teljes összegében megkaphassa, azzal létfenntartását biztosíthassa.

Több számlatulajdonos tulajdonában álló számlán kezelt pénzüsszeg bármelyik számlatulajdonossal szemben fennálló követelés fejében teljes összegben végrehajtás alá vonható. *A hatósági átutalási megbízás teljesítése során tehát a pénzforgalmi szolgáltató azt sem köteles vizsgálni, hogy a számlán jóváírt pénzüsszegről mennyi az, ami a végrehajtás hatálya alatt álló adóst ténylegesen megilleti.* A panaszos esetében problémát jelentett, hogy bankszámlájának zárolásával, a pénzforgalmi szolgáltató által az inkasszó alapján teljesített terhelésekkel a panaszos súlyosan fogyatékos gyermekét megillető, a végrehajtás alól egyébként mentes fogyatékosági támogatás, rokkantsági járadék is végrehajtás alá került. A szociális ellátások végrehajtói számlára utalása következtében panaszosnak az öregségi nyugdíj legalacsonyabb összegének megfelelő pénzüsszegről kellett eltartania magát és súlyosan fogyatékos gyermekét, úgy, hogy lakhatásukat albérletben tudta csak megoldani.

A panaszos súlyosan fogyatékos gyermekét megillető szociális ellátások végrehajtás alóli kivonása a hatályos szabályozás [Vht. 79/C. § (3) bek.] alapján a panaszos gyermeke által kezdeményezett végrehajtási igényper lefolytatásával lett volna csak biztosítható.

Az állam által fenntartott és működtetett szociális intézményrendszer akkor érheti el célját, ha eljárási garanciák biztosítják a végrehajtás alatt álló természetes személy számára, hogy a végrehajtási eljárás ellenére hozzájusson az őt szociális okok miatt megillető, állam által megállapított és folyósított ellátáshoz. Ennek a szociális biztonsághoz kötődő garanciának a teljes végrehajtási eljárás során érvényesülnie kell függetlenül attól, hogy a végrehajtás alá vont ellátását fizetési számlára folyósítják vagy azt postai úton kézbesítik. A fizetési számlára vezetett végrehajtás biztosítása a végrehajtási eljárás gyorsaságát és hatékonyságát szolgálja. A végrehajtás hatékonyságának erősítését célzó jogi szabályozás azonban nem eredményezheti a rászoruló szociális biztonságát szolgáló ellátások elvonását, a szociálisan rászoruló létfenntartásának ilyen mértékű megnehezítését.

A szociális ellátás adós részére postai úton történő kézbesítése esetén a végrehajtói intézkedés címzettje közvetlenül az ellátás kifizetője, így a Vht. 74. §-ában biztosított mentesség a végrehajtási eljárás során teljes mértékben érvényesül. A végrehajtó által kiadott hatósági átutalási megbízás esetén a végrehajtói intézkedés címzettje nem közvetlenül a kifizető, hanem egy pénzforgalmi szolgáltató, amely a Vht. 74. §-a szerint mentes ellátásokon felül az adós tulajdonában álló más pénzeszközöket is kezelhet. Ezeknek a pénzeszközöknek és a végrehajtás alól mentes ellátásoknak az elkülönítése a Vht. 74. §-ának maradéktalan érvényesülése érdekében szükségesnek látszik, ami a jelenleg hatályos jogi szabályozás és szolgáltatói gyakorlat felülvizsgálatát igényli.

A bírósági végrehajtás célja, hogy önkéntes teljesítés hiányában kényszer-cselekményekkel

biztosítsa a végrehajtható okiratokban foglalt követelések teljesítését. Az eljárás jogkorlátozó jellege miatt azonban hangsúlyos, hogy a végrehajtási cselekményeket az adósok jogait tiszteletben tartva foganatosítsák. Azok, akik ápolási díjban vagy rokkantsági járadékban, illetve akik fogyatékosági támogatásban részesülnek a juttatás jogcíme szempontjából azonos csoporthoz tartozóknak tekinthetők függetlenül attól, hogy ellátásukat fizetési számlára kapják vagy azt részükre más módon folyósítják. A Vht jelenleg hatályos szabályai szerint az ápolási díj, a rokkantsági nyugdíj, a fogyatékosági támogatás mentes a letiltás alól, vagyis azt a bírósági végrehajtó jövedelemként nem foglalhatja le, arra letiltást nem adhat ki. Abban az esetben, ha az ápolási díj, a rokkantsági nyugdíj vagy a fogyatékosági támogatás pénzforgalmi számlára érkezik, az ellátás öregségi nyugdíj legalacsonyabb összegét meghaladó része a Vht. 79/A. §-ának megengedő rendelkezése folytán végrehajtás alá kerülhet. *A letiltás és a hatósági átutalási megbízás (inkasszó) jellegüket tekintve hasonló végrehajtói intézkedések, különbözőségüket elsődlegesen az intézkedés címzettjének adóhoz való viszonya, az adós és a címzett közötti jogviszony eltérése adja. A letiltás címzettje kijelölt, míg a hatósági átutalás címzettje szolgáltatói jogviszonyban áll az adóssal.*

Az egyes szociális ellátások jogosultjai, bár rászorultsági helyzetüket tekintve azonos csoporthoz tartoznak, a végrehajtási eljárás során eltérő elbánásban részesülnek attól függően, hogy ellátásukat milyen módon kapják kézhez. Ezt a visszásságot az AJB-2583/2012., valamint az AJB-845/2016. számú jelentések egyaránt megállapították. A Vht. hatályos szabályainak alkalmazása során a szociális ellátásokat fizetési számlára irányító adósok szociális ellátása végrehajtás alá kerülhet, míg a postai úton kifizetett szociális ellátások a letiltás alóli mentesség szabályaira tekintettel teljes egészében kivonódnak a végrehajtás hatálya alól. A megállapított szociális ellátások célja azonos, a jogosultak körében a végrehajtási eljárás során indirekt módon mégis különbséget tesznek aszerint, hogy ellátásukat milyen úton kapják meg, és az hova érkezik. A pénzforgalmi számlára vezetett végrehajtás szabályainak alkalmazása során a szociális ellátást, támogatást fizetési számlára érkeztető adósok rászorultsági helyzetüktől függetlenül hátrányosabb helyzetbe kerülnek, mint azok az adósok, akik azt postai vagy pénztári kifizetéssel kapják kézhez. Ennek a jogszabály végrehajtása során létrejövő különbségnek, eltérésnek kellő súlyú, alkotmányos indokát nem találtam, ebből adódóan megállapítom, hogy a Vht. 79/A. §-a jelenleg hatályos rendelkezéseinek alkalmazása a pénzforgalmi szolgáltatók gyakorlatában az Alaptörvény XIX. cikke (1) bekezdése szerinti szociális biztonság követelményével összefüggésben, az Alaptörvény XV. cikke (2) bekezdésében deklarált diszkrimináció tilalmával összefüggésben visszásságot okoz, amennyiben a Vht. 74. § szerinti jövedelem fizetési számlán történő jóváírásáról van szó.

A fizetési számlára kiadott hatósági átutalási megbízás teljesítése, a vonatkozó szabályozás végrehajtása a panaszos esetében többszörösen is hátrányt, visszásságot okozott.

Egyrészt azért, mert a panaszost megillető, egyébként letiltás alól mentes szociális ellátás is végrehajtás alá került, másrészt azért, mert az inkasszó teljesítése során a panaszos súlyosan értelmi fogyatékos, nagykorú gyermekének járó támogatásokat is elvonták. Az így lefoglalt szociális támogatást a jelenleg hatályos szabályozás szerint panaszos súlyosan értelmi fogyatékos gyermeke csak végrehajtási igényper keretében igényelhetné vissza a végrehajtást kérőtől. Bár a végrehajtási igényper szabályai az általános peres eljáráshoz képest gyorsabb elbírálást tesznek lehetővé, az eljárás befejeződéséig a szociálisan rászorulótól elvont járandóság hiánya a támogatott számára jelentős létfenntartási nehézségeket okoz. Egy súlyosan értelmi fogyatékos személy számára saját érdekei megfelelő képviselése is nehézséget jelent. A panaszos gyermekének mindemellett úgy kellene pert indítania, hogy a végrehajtási eljárás során behajtandó követelés adósa saját törvényes képviselője.

A panaszos esete rávilágít arra, hogy a létfenntartási nehézségekkel küzdő, szociálisan rászoruló emberek szociális biztonsága érdekében az Alaptörvényben deklarált állami kötelezettségvállalás teljesítése, a rászorulóknak szociális védelme a fizetési számlára vezetett végrehajtás során akadályokba ütközhet.

A szociális biztonság követelménye, az állam által már biztosított és fenntartott szociális intézményrendszer megfelelő működése, az ehhez kapcsolódó támogatási formák fizetési számlára vezetett végrehajtás során bekövetkező elvonása a végrehajtás hatályos szabályainak, a Vht. 79/A. § (2) és (3) bekezdésének felülvizsgálatát igénylik.

A jogi szabályozás felülvizsgálatának szükségességével megkeresésemre adott válaszában az igazságügyi miniszter és a pénzügyminiszter korábbi jelentéseim alapján elviekben egyetértett. A probléma megoldása azonban elmaradt, miután a pénzügyi intézmények arra hivatkoztak, hogy a fizetési számlára érkező jövedelmeket nem tudják jogcím alapján vizsgálni, és nem tudnak olyan szociális alszámlát bevezetni sem, amelyre a végrehajtás alól mentes juttatások elkülönítetten kerülhetnének.

Összegezve: A Vht. hatályos szabályainak alkalmazása során a szociális ellátásokat fizetési számlára irányító adósok szociális ellátása végrehajtás alá kerülhet, míg a postai úton kifizetett szociális ellátások a letiltás alóli mentesség szabályaira tekintettel teljes egészében kivonódnak a végrehajtás hatálya alól. A megállapított szociális ellátások célja azonos, a jogosultak körében a végrehajtási eljárás során mégis különbséget tesznek aszerint, hogy ellátásukat hogyan kapják meg, és az hova érkezik. Megállapítottam tehát, hogy a jelenleg hatályos szabályozás következtében a szociális ellátások jogosultjai a végrehajtási eljárás során nem azonos bánásmódban részesülnek. A pénzforgalmi számlára vezetett végrehajtás szabályainak alkalmazása során a szociális ellátást, támogatást fizetési számlára érkeztető adósok rászorultsági helyzetüktől függetlenül hátrányosabb helyzetbe kerülnek, mint azok az adósok, akik azt postai vagy pénztári kifizetéssel kapják kézhez. Ennek a jogszabály végrehajtása során létrejövő különbségnek, eltérésnek kellő súlyú, alkotmányos indokát nem találtam, ezért a végrehajtási eljárás során a szociális ellátások végrehajtás alá kerülése miatt panaszos esetében a szociális biztonság követelményébe, valamint a diszkrimináció tilalmába ütköző visszásság fennállását állapítottam meg.

A jogalkotó rendelkezése folytán a Vht. 74. §-ában meghatározott szociális ellátások mentesek a végrehajtói letiltás alól. A végrehajtói letiltás alóli mentesség az ellátás jellegéhez, jogcíméhez kötődik, és független a folyósítás módjától.

A rendelkezésemre bocsátott iratok alapján megállapítható, hogy a végrehajtó a végrehajtási eljárás során, a végrehajtási cselekmények fogantatásakor a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, tett intézkedést, ugyanakkor a panaszost és gyermekét megillető, letiltás alól mentes ellátások inkasszó kiadását követő foglalása a jogbiztonság és a szociális biztonság követelményével, valamint a diszkrimináció tilalmával összefüggésben visszásságot okozott. A megállapított visszásságok jogszabály nem megfelelő rendelkezéseire vezethetők vissza.

A szociális biztonság követelményének megfelelően államilag fenntartott és működtetett szociális intézményrendszer célja az, hogy a szociálisan rászorulóknak létfenntartását biztosítsa. Ez az állami cél szenved csorbát akkor, ha a szociális ellátás, illetve annak egy része a fizetési számlára vezetett végrehajtás során nem a rászorulóhoz, hanem a végrehajtást kérőhöz kerül. A jogbiztonság követelménye, a szociális biztonság érvényesülésének alkotmányos követelménye alapul szolgálhat a jelenlegi szabályozás áttekintésére a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt összegre (fizetési számlára) vezetett végrehajtás jogszabályban rögzített kereteinek újragondolásával, a pénzforgalmi szolgáltató hatósági átutalási megbízás alapján végzett, a végrehajtói számlára teljesített befizetéseivel összefüggésben.

A jelentésemben feltárt visszásság orvoslását szolgáló intézkedések kidolgozása kormányzati feladat. Általánosságban azonban megjegyzem, indokoltnak tartom, hogy a jogi szabályozás előkészítése érdekében az igazságügyi miniszter az emberi erőforrások miniszterével, a pénzügyminiszterrel együttműködve, a pénzforgalmi szolgáltatók szervezeteinek bevonásával kezdjen szakmai egyeztetést a probléma megoldásának a pénzügyi szektor informatikai fejlesztését is magában foglaló lehetőségeiről. Ilyen megoldás lehet például: a pénzügyi szektor informatikai fejlesztése keretében speciális számlaszámmal bíró szociális alszámla bevezetése, amelyre csak települési önkormányzat vagy a Magyar Államkincstár (MÁK) utalhat az azon jóváírható összegek maximálása mellett. További lehetőségként merülhet fel a MÁK által vezetett adóssal megillető szociális ellátások nyilvántartásának végrehajtó általi lekérdezhetősége, valamint ilyen a települési önkormányzatok által vezetett, ugyanakkor központilag működtetett nyilvántartás létrehozása, melyet a végrehajtó az eljárás megkezdése előtt szintén lekérdezhetne.

Emellett egyet tudok érteni a hivatkozott miniszteri válaszban kifejtett megoldással is, mely szerint indokolt lehet *a végrehajtás alól kifejezetten mentes pénzösszeg mértékének megemlése, a korlátozottan, sávosan végrehajtható jövedelem kategória megváltoztatása, megszüntetése a gyermek- és egyéb tartásdíj behajtására vonatkozó speciális végrehajtási szabályok fenntartása mellett.*

Intézkedésem

Az AJB-2583/2012 és az AJB-845/2016 számú jelentéseimben arra kértem az igazságügyi minisztert, hogy a végrehajtási eljárás adószámai közötti, a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütköző megkülönböztetés miatt bekövetkezett visszásság orvoslása érdekében kezdeményezze a Vht. olyan irányú módosítását, amely biztosítja – az adószámai közötti különbségtétel nélkül – a Vht. 74. §-ában felsorolt juttatások tényleges végrehajtás alóli mentességét. Miután a feltárt visszásságot a jogalkotó nem orvosolta – figyelemmel az azóta érkezett újabb panaszokra – az Ajbt. 37. §-a alapján ismételten felkérem az *igazságügyi minisztert*, hogy végezze el a Vht. 79/A. §-ának felülvizsgálatát, és tegyen javaslatot annak a Vht. 74.§-ával összhangban álló módosítására a jelentés megállapításaira figyelemmel.

Budapest, 2020. az elektronikus dátumbélyegző szerint

Dr. Kozma Ákos